

Hoofdstuk 10

Uiterlijke omstandigheden die de foetus beïnvloeden

*“Genadig de Heer en rechtvaardig,
onze God hij is vol ontferming:
de Heer hoedt wie argeloos zijn “ (Ps. 116,5-6)*

Een aantal uiterlijke factoren kunnen de ontwikkeling van het kind in de moederschoot en na de geboorte sterk beïnvloeden. Zelfs als de ouders hun kindje met liefde verwachten, kunnen er zich toch omstandigheden voordoen, die een stempel drukken op zijn bestaan. Wij zijn het kunstwerk van de schepping, maar kwetsbaar als een porseleinen vaas: als we plots met iets geconfronteerd worden, maken we vaak de verkeerde keuze voor de dood.

In heel de tijd dat wij deze bediening beoefenen, hebben we al vele mensen ontmoet die zich op verschillende manieren bedreigd hebben gevoeld: door oorlog, honger, reizen, aardbevingen, orkanen, medicijnen, lichamelijk geweld, auto-ongevallen, een val van de trap, angst. Ze zoeken hulp om de oorzaak op te sporen van hun angst, van hun schuchterheid, van hun depressies, van de vrees om in de steek gelaten te worden, van hun agressiviteit, van hun duizeligheid, van hun evenwichtsverlies, hun fobieën enz.

Er zijn mensen die zich thuis opsluiten. Ze kunnen zich niet op straat begeven en hebben schrik in een massa. Sommigen zijn zo mensenschuw dat ze niet eens in staat zijn om zich te verdedigen tegen het kwaad dat men hen aandoet, of tegen onrechtvaardigheid, hun leven is mistroostig en glansloos. Ze zitten in een somber straatje zonder einde, waaruit ze uit zichzelf niet kunnen ontsnappen.

Al die factoren hebben te maken met onze relaties met God, met onze medemensen en met onszelf. Het is noodzakelijk dat we de waarheid onder ogen durven zien in het licht van de Heer. Laten we een aantal getuigenissen horen, om het voorgaande te illustreren:

Een hagedis

Op een dag zat heel de familie te ontbijten in de pampa, op een stuk Zuid-Amerikaanse prairie. De tafel was juist gedekt. Mijn moeder zat onder een soort dakvenster, van waaruit opeens een hagedis recht naast haar bord viel. Ze was op dat ogenblik juist drie maanden zwanger van mij. Ze schrok zo hevig, dat ze bezwijmde. Toen mijn broers zich geen raad wisten, gingen ze mijn vader halen, die haar optilde en naar de slaapkamer bracht: ze dreigde een miskraam te krijgen. Dankzij de medische zorgen en de rust die mijn moeder toen genomen heeft, is die miskraam toen voorkomen. Maar in heel mijn wezen heb ik die angst en de impact van die gebeurtenis bewaard.

Toen de eerste tekenen van de bevalling begonnen, lag ik in stuitligging. Mijn moeder is toen op haar onderbuik beginnen drukken, totdat ik terug in de normale houding lag. Toen de vroedvrouw mij tevoorschijn haalde, was ik haast gestikt, en ze gaf me klappen tot ik begon te ademen.

Tijdens die retraite gaf de Heer me de genade om te genezen van deze overgeërfdde schrik in de moederschoot. Toen ze over mij aan het bidden waren, kreeg ik de gelegenheid om heel deze gebeurtenis opnieuw te beleven. Het was alsof ik in een donker gat viel en dood was. Maar nu ben ik terug springlevend! Ik ben 48 jaar nu, en ik wil in alle vrijheid getuigen over Gods kracht

en over zijn trouwe liefde voor ons.”

Te veel kalktabletten

“Toen mijn moeder van mij in verwachting was, adviseerde een dokter haar om veel calcium te nemen. Toen ze het gebed voor de genezing van de verwondingen in de moederschoot aan het bidden waren, werd ik onwel toen ze aan de negende maand waren: ik kreeg het akelig gevoel te zullen stikken, bij gebrek aan plaats in de baarmoeder. Op het moment van de bevalling had ik nog steeds hetzelfde gevoel. Ik heb 48 uren vast gezeten in de baarmoeder, omdat mijn beenderen veel te plooibaar geworden waren door overmatig calciumgebruik.

Bij de geboorte was ik haast gestikt en helemaal misvormd. De Heer is deze verwonding komen aanraken. Ik heb hem ook gevraagd om mijn moeder te genezen van de pijnlijke herinnering aan mijn geboorte, want we hebben het gelukkig allebei overleefd.”

Een aardbeving

“Op het einde van verleden jaar wilde ik absoluut naar een samenkomst van de charismatische Vernieuwing gaan. Ik heb toen voor het eerst gezien welke voorbereidingen ze treffen voor het genezingsgebed over de moederschoot. Iemand gaf me wat uitleg en toen ben ik gaan zitten om te bidden. Maar ik stond nogal wantrouwig tegen al die merkwaardige verschijnselen.

De begeleidster begon hardop te bidden, en in mijn hart bad ik mee voor wat zij onder woorden bracht. Ik voelde me goed maar een beetje verbaasd over wat ik zag. Het gebed over de 9 maanden ging verder. Opeens zei iemand: “Toen ik nog in de moederschoot was, heb ik erg geleden onder het geweld van een aardbeving.” Ik werd meteen overweldigd door een sterke warmte in heel mijn lichaam, en ik verloor alle besef van de werkelijkheid. De bank waarop ik zat, begon te schommelen en ik viel net niet op de grond. Ik hield me vast uit alle macht, maar mijn handen gleden. Ik geraakte in paniek, want ik zag ook niets meer. Ik begon luid te schreeuwen en ik hoorde de echo van mijn eigen geschreeuw op de achtergrond, mijn trommelvliezen dreigden te springen. Er waren armen om me heen en iemand sprak me toe met zachte stem. Ik kwam langzaam terug bij uit die nachtmerrie en ik begon terug mijn omgeving gewaar te worden. Er kwam een diepe vrede in me en rond mij was alles terug rustig. Alle beweging hield op, ik zag alles in het rood en in de verte hoorde ik zingen. Iemand wiegde me in haar armen en omhulde me met tederheid. Ik was er ondersteboven van. Mijn verwarring verdween geleidelijk aan en ik realiseerde me dat ik op de grond lag. Ik bracht mijn kleren wat in orde en voelde dat mijn hoofd er heel verwilderd uitzag. Toen ben ik gewoon mee beginnen zingen en tijdens de eucharistie die toen volgde, was ik helemaal buiten mezelf.

Achteraf is het me opgevallen dat ik niet bang meer was om mijn voeten te verstuiken op de trappen, zoals al dikwijls gebeurd was. Ik was van mijn oorpijn af en van mijn hoogtevrees: ik hield er zelfs van, van op een hoogte de natuur te bewonderen, ik was niet bang meer om te vallen. Ik was ook mijn spanning kwijt als ik iets moest gaan doen en ik sliep veel beter, zonder altijd de indruk te hebben in een diep gat te vallen.

Na deze ervaring heb ik aan de Heer gevraagd mij te doen begrijpen wat de oorzaak was van al mijn angsten. Het antwoord liet niet lang op zich wachten. Korte tijd nadien zag ik tante Mariluz terug, een zus, vriendin, de meter en collega van mijn moeder. Zij vertelde dat mijn ouders in 1929 in Churillo woonden. Op een dag was er een aardbeving. Op dat ogenblik bevond mijn moeder zich op de derde verdieping. Zij stormde de metalen wenteltrap af, die enorm veel lawaai

maakte. Zij viel, maakte een paar buitelingen en bleef uiteindelijk met haar voet vasthangen boven de diepte. Ze was op dat ogenblik 6 maanden zwanger. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht, maar toen ze twee dagen later terug thuis was, viel ze opnieuw van die trap. Als gevolg van die aardbeving en die val van mijn moeder, ben ik geboren in de achtste maand.”

Een val

“Toen mijn moeder acht maanden zwanger was van mijn zus Lucia, bevond ze zich ergens op een hoogte. Ze viel en rolde naar beneden tot achter in de tuin, waar ze gewoonlijk de groenten ging afsnijden.

De geboorte kwam daardoor op gang en mijn zus kwam ter wereld met een paarsachtig gezichtje, ze was bij die val blijkbaar op haar gezichtje terechtgekomen.

Door de schrik die ze daardoor heeft opgelopen in de moederschoot, is ze altijd heel schuw en bangelijk geweest. Als ze iets of iemand zag vallen, geraakte ze altijd enorm gespannen en zenuwachtig. Ze durfde niet alleen op straat gaan, en ze heeft haar studie moeten stopzetten omwille van haar nervositeit en vreesachtigheid.

Op een dag hebben we over haar het gebed over de moederschoot gebeden. De vruchten lieten niet lang op zich wachten. De Heer heeft haar zelfvertrouwen helemaal hersteld, ze was opeens in staat om haar eigen zaken te beredderen en om het huishouden te doen. Ze durfde alleen weggaan, zonder schrik te hebben voor een mogelijk ongeval, of om in een gat te vallen. Al haar duizelingen waren verdwenen en ook haar ziekelijke schuchterheid verdween langzaam aan.”

Dood van de vader

“Tijdens een ignatiaanse retraite, vroeg de begeleidster me om de tekst te lezen over de blinde van Jericho. Bij het daaropvolgende begeleidingsgesprek, deelde ik haar wat die tekst in me had losgemaakt aan bedenkingen en ook de ontroering die ik had gevoeld bij het intense verlangen van die blinde om te mogen zien.

De begeleidster vroeg me: “En jij, heb jij aan de Heer gevraagd om terug te kunnen zien?” Dat was een schot in de roos. Ik zei meteen heel oprecht: ‘Nee, ik wil niet. De Heer houdt niet van mij. Ik ben moe en ik geloof nooit dat de Heer ook maar iets voor mij zou doen.’

Ik ben naar de kapel gegaan en ik heb toen innerlijk aan de Heer gevraagd: ‘Maak dat ik zien kan.’ Ik begon toen iets terug te zien van vroeger, het kwam weer terug naar boven. Mijn moeder had me altijd verteld hoe moeilijk het was om me in leven te houden. Als ik 18 maanden was, ben ik bijna dood geweest.

Ik ben verwekt toen mijn vader al ziek was. Toen mijn moeder 3 maanden zwanger was, moest hij in bed blijven.

Hij is bedlegerig gebleven totdat hij gestorven is, zeven maanden na mijn geboorte. Ik ben opstandig geworden, omdat mijn moeder altijd voor mijn vader zorgde en zich niet om mij bekommerde. Nu begrijp ik waarom ik me altijd moe voel, waarom het wakker worden altijd zo moeilijk verloopt. Ik wilde altijd gaan slapen en nooit meer wakker worden.

Toen ze wisten dat mijn moeder zwanger was, zei mijn vader tegen haar: ‘Hopelijk is het een jongen, dan zal hij u tenminste kunnen helpen als ik er niet meer ben!’ Ik zag de angst in mijn moeder haar ogen, ze had al drie kleine kinderen die haar opeisten. Maar wat konden ze zeggen of vragen?

Ik ben diep weggekropen in de baarmoeder, er was geen belangstelling voor mij. Mijn ouders wisten wel dat ik er was, maar hun lijden om mijn vader hield hen zo sterk bezig, dat ik

genegeerd werd. Ze verzetten zich niet tegen mijn aanwezigheid, maar hun verdriet was te sterk. Maar dat neemt niet weg dat ik er b n, en ik heb geen zin om geboren te worden. Ik voel alleen maar somberheid rond mij en diep verdriet. Iedereen weent, alles is donker. Nu begrijp ik waarom zwart me bang maakt. Ik heb immers in de moederschoot ook de rouw van mijn moeder meegemaakt.

Zonder het te weten heb ik nee gezegd tegen God. Hoewel ik nog een minuscule klein wezentje in wording was in de moederschoot, heb ik het leven moeten aanvaarden, maar ik zei ‘nee’. Ik ben moeten geboren worden zonder het te willen, ik moest leven zonder te willen, en ik heb moeten vechten, zonder te willen vechten.

Ik heb helemaal naast God geleefd, ik heb altijd alles alleen gedaan. Ik ben nu 28 en ik weet n g niet wat ik met mijn leven aan moet.

De Heer toonde me ook dat ik mij al vanaf de moederschoot, aangetrokken voel door zieken. Ik heb altijd medelijden met hen, en ik heb altijd een zwak gehad voor menselijk leed.

Toen ik nog in de moederschoot was, hoorde ik altijd zeggen: ‘Arm kleintje, wat moet er van u geworden?’ Dat heeft in mij opstandigheid gewekt, ik heb altijd de sterke willen zijn, die alles aankon en ik heb enorme verantwoordelijkheden op mij genomen.

Als kind was ik heel bangelijk, ik voelde me altijd verantwoordelijk voor mijn broers, ik wilde altijd dat ze bij mij bleven. Als ze dat niet deden, schreeuwde ik moord en brand, dan greep een diepe angst me aan.

De Heer toonde me ook dat ik mijn vrouwelijkheid niet geaccepteerd had: ik wilde een man zijn om aldus te kunnen doen wat mijn ouders van mij verwachtten. Ik heb nu moeten beslissen om mijn vrouw-zijn te aanvaarden.

Ik had de gewoonte om te zware zaken op te tillen, ik weet niet waar ik de kracht vandaan haalde, maar ik wist dat ik aldus complimentjes kreeg. Dat was mijn manier om liefde te kopen, ik verborg aldus ook mijn vrouwelijke gevoeligheid.

Ik wilde ook een penis hebben, en als ik een lange broek droeg, stopte ik er altijd iets in om er uit te zien als een man. Ik deed dat allemaal in diepe eenzaamheid, en tegelijk had ik enorme schuldgevoelens, en voelde ik me smerig.

Dit verwerpen van mijn eigen vrouwelijkheid ging zover dat ik niet menstrueerde, pas toen ik bijna 18 was, werd ik voor het eerst ongesteld.

Maar nu voel ik me een vrouw, en weet ik me bemind door de Vader. Ik heb het vaderschap ervaren als nieuwe rijkdom. Ik houd van het leven nu, ik weet wie ik ben en mag zijn, ik hoef niet meer te vechten, ik l ef voor het eerst.”

Een jaar later

“Omdat ik mijn moeder haar rouw gedragen heb vanaf de moederschoot, ben ik altijd innerlijk en uiterlijk gebonden geweest. Ik heb aan de Heer gevraagd om me nieuwe gedragingen te geven, zodat ik verder kon leren om het leven in overvloed te ontvangen, en hij heeft inderdaad zijn werk in mij gedaan.

Het eerst wat hij aanraakte, was de manier waarop ik me kleepte. Daarvoor zette hij mensen op mijn weg die me voorstelden om gekleurde kleren te dragen: een rode pull, een rode bloes, een rode lange broek. Die 3 kledingstukken hebben me bevrijd van een aantal bindingen. Ik moet nog zeggen dat ik een boerin ben, ik woon in een dorpje met nogal strenge regels. Als iemand zich daar niet gedraagt zoals de goegemeente van hem verwacht, wordt dat moreel niet geaccepteerd. Ik heb nooit opvallende kleren gedragen, in het bijzonder geen rood. Dat zou ik beslist geweigerd hebben. Ik deed ook nooit lippenstift op, en als ik het al eens deed, durfde ik er

niet mee buiten komen.

Op een dag kreeg ik voor mijn verjaardag een rode pull. Ik schrok geweldig toen ik het pak opendeed. Ik vond het afschuwelijk en al wat ik kon zeggen was: “Dat staat me niet goed! Dat is een kleur voor dames van lichte zeden!” En ik had nochtans met heel mijn hart aan de Heer gevraagd om ten volle voor het leven te kiezen.

Een beetje later, ging ik ergens naar het platteland, en toen zag ik een begrafenisstoet voorbijgaan. In zo'n dorp draagt men na een overlijden een heel jaar rouwkleding. Ik ging op het voetpad en ik hoorde iemand zeggen: “Kijk die weduwe draagt geen rouwkleding, die heeft er zeker al ergens een andere zitten!”

Die woorden troffen me in merg en been. Ik sloot de ogen en zei bij mezelf: “Ik ben al heel mijn leven in rouw. En dat zie je ook aan mijn kleren.”

Ik heb toen veel geweend. Maar de Heer geeft ons de genade om te kunnen aanvaarden wat hij ons onverwacht komt geven. Ik beseftte dat ik verandering moest aanbrengen in mijn manier van kijken en van kleden. Het is een hele stap geweest om voor het eerst met die rode pull op straat te durven komen. Maar vaak zei men me: “Wat staat die kleur je goed!” en zo heb ik langzaam aan geleerd om openlijk te kiezen voor het leven en voor de kleur van het leven.

Het was best moeilijk want in de moederschoot heb ik heel de innerlijke strijd van mijn moeder meegemaakt tegen de familie van mijn vader. Ze lieten haar in de steek en bovendien beschuldigden ze haar van ontrouw, door te zeggen dat het kind dat zij droeg niet van mijn vader was. Daarom heeft mijn moeder een heel jaar lang zwarte kleren gedragen om haar trouw te tonen. En die kleur heeft heel haar zwangerschap en mijn geboorte beïnvloed.”

De gebeurtenissen in Zaïre in 1964

“Ik was aan het einde van mijn krachten, ik kon niet meer. Gevangene van een diepe depressie en van de angst om naar buiten te komen. Ik zat volledig geïsoleerd van de buitenwereld, en ik wilde niet uit dat isolement treden, het leek me nog veel zwaarder. Alleen al de gedachte dat ik een ander zou moeten aankijken, verlamde me. Ik sloot me dus af en bleef uren en uren voor me uit staren, alsof ik in een grote kristallen bol zat, van waaruit ik ongehinderd de wereld om me heen kon observeren.

Ook binnen in me was alles chaotisch. Donkere sombere gedachten spookten voortdurend in mijn hoofd en maakten me bang: een onverwoordbare angst en een gevoel alsof ik als terdoodveroordeelde mijn terechtstelling afwachtte. Ik kon me niet integreren in de samenleving, me niet verheugen of huwen. In verband met bepaalde verwachtingen zei ik alleen maar “misschien” en ik ontvluchtte onbewust al wat nieuw was.

Op een dag werd ik als wakkergeschud door een eenvoudig zinnetje op mijn kalender: “Ge zult niemand tot leven wekken door ‘nee’ te zeggen tegen het leven.” Ik begreep het niet helemaal, maar de waarheid ervan drong zich aan me op. Ik had nooit gedacht dat de Heer me uit die afgrond zou kunnen trekken en me een teken van zijn liefde zou geven. Ik had ook nooit stilgestaan bij wat mijn ouders hadden meegemaakt, en ik had ook nooit beseft dat ik zelf bij de aanvang van mijn leven, kon hebben ‘nee’ gezegd tegen het leven.

Alles veranderde tijdens een genezingsretraite waaraan ik deelnam, ondanks de schrik die ik had om hardhandig te worden aangepakt in mijn overgevoeligheid en lijden: het was uiteindelijk mijn enige bondgenoot.

De eerste dagen verliepen, en ik was voortdurend in tranen. Ik voelde me alleen, ik was bang dat er weer niets zou gebeuren op deze retraite. Ik wilde met heel mijn hart naar de Heer vluchten,

maar ik had de indruk dat ik op mijn stoel achteraan in de kapel heel de tijd geobserveerd werd. Tijdens de Eucharistie viel ik in de rust van de Geest. De Heer vroeg me om ‘ja’ te zeggen tegen het leven. Ik voelde me letterlijk in elkaar gedraaid als een kluwen wol. Het is in deze toestand, dat ik begon te beseffen van waar die diepe existentiële verwonding kwam, en de keuze die ik voor de dood gemaakt had.

Ik ben geboren in Zaïre in Afrika, tijdens de onlusten van 1964. Mijn ouders zaten met vele andere Belgen opeengepakt in een kleine plaats. Daar werden zij gescheiden, de mannen aan de ene kant, de vrouwen aan de andere. Zowel mijn vader als mijn moeder met de diepe angst om definitief gescheiden te worden. Bij mijn moeder die zwanger was van mij, kwam daar de schrik bij dat, zoals ze had horen zeggen, de Afrikanen de buik opensneden van zwangere vrouwen.

Ik zat toen in de moederschoot, in aanwezigheid van een twaalftal andere vrouwen, en in afwachting van mijn geboorte die ik met bezorgdheid tegemoet zag. Hoe zou het allemaal verlopen?... Ik kwam opeens de ontdekking dat heel mijn gevoelswereld met alle angsten hier zijn oorsprong had: die laatste drie maanden in de moederschoot, ik heb toen de wereld waargenomen vanuit de angst van mijn moeder.

Daar heb ik mijn eerste keuzes voor de dood gemaakt: ik wilde niet leven in een wereld vol agressie. Die somberheid en diepe angst hebben zich toen in mijn diepste wezenskern vastgezet, en ze hebben al die 20 jaar van mijn leven getekend.

Ik was ook gekwetst in mijn vrouwelijkheid en ik voelde me niet op mijn gemak met jongens. Ik had ‘s nachts de wildste fantasieën, omdat ik ervan overtuigd was dat er zich in mijn leven nooit iets vreugdevols zou voordoen. Maar vreemd genoeg was ik tegelijk ook geobsedeerd door de schrik om verkracht te worden. Op een dag tijdens een retraite was die nachtmerrie zo nauwkeurig, dat ik in paniek wakker schrok en uit alle macht schreeuwde: ‘nééé...’. Het was precies dezelfde situatie die mijn moeder had doorgemaakt, toen ze voortdurend vreesde dat de Afrikanen haar zouden verkrachten ondanks haar gevorderde zwangerschap.

De Heer heeft me nog een andere gebeurtenis getoond die me sterk heeft beïnvloed in de moederschoot: de dood van mijn grootvader langs moeders zijde. Mijn moeder ervaaarde dit overlijden als hartverscheurend, en ze wilde als blijvende herinnering aan haar vader, mij zijn naam geven. Ik heb me tegen die naam verzet. Ik heb altijd gedacht: omdat hij voor mij het gezag representeerde. Maar de echte reden zat veel dieper: het was een naam die mij met de dood verbond.

Het belangrijkste van wat ik tot hiertoe gezegd heb, is niet om heel deze geschiedenis als dusdanig in de verf te zetten, maar om te getuigen dat ik beseft heb dat de Heer mij in staat heeft gesteld een weg van genezing in te slaan, die bij dat verhaal begonnen is. Ik ben dus begonnen met inderdaad vergeving te schenken: aan de Zaïrezen, aan mijn grootvader, aan mijn moeder, en ook aan mijn vader, die zoals alle andere mannen in mijn ogen het beeld was van agressie en in de steek laten. Het is allemaal pas zinvol, omdat we aldus zien welke banden we moeten doorknippen, die ons beletten om Gods genade ten volle te ontvangen.

Ik wijd me elke dag toe aan Maria, en ik vraag haar me te leren volgzaam zijn aan de ingevingen van de H. Geest, zodat ik mezelf steeds beter kan aanvaarden, kan groeien in geloof en uiteindelijk volwassen en ten volle vrouw te worden.

Nadat ik als gediplomeerde verpleegster 2 jaar in een neurologisch ziekenhuis heb gewerkt, ben ik nu met studies begonnen voor vroedvrouw. Het is een nieuwe weg in mijn leven, een weg van hoop, waarop de Heer me sterkt en voorgaat. Hij verruimt mijn hart, en stelt me in staat het leven in de moederschoot beter te begrijpen en de schoonheid van de gave van het leven steeds dieper te beseffen.”

De Tweede Wereldoorlog

“Ik ben geboren in Zwitserland tijdens de oorlog. Dit land is grotendeels gespaard gebleven van het oorlogsgeweld, maar ook daar werden de mannen gemobiliseerd gedurende een paar maanden en de spanning was groot. Mijn vader was er ook bij. Maar moeder die laat getrouwd was, had haar carrière laten staan om een winkeltje over te nemen. Het liep op niets uit en mijn ouders verloren al het geld dat ze gespaard hadden.

Men kan zich voorstellen welke moeilijkheden mijn moeder het hoofd moest bieden: ze was zwanger, haar man was opgeroepen en ze moest dus opnieuw gaan werk zoeken. Daar kwam in die omstandigheden nog bij dat mijn moeder zelf een ongelukkige gebeurtenis in zich meedroeg: haar eigen moeder was gestorven tijdens de bevalling, en ze had dus nooit een moeder gehad.

In die omstandigheden begon mijn ontwikkeling in de moederschoot. Ik vroeg me af of er wel plaats voor me was op deze wereld, die zo bedreigend overkwam. “Wie zou tijd hebben om zich om mij te bekommeren?”

Ik zat niet goed in de baarmoeder, ik kon me niet bewegen, en mijn voeten zijn beginnen misgroeien bij gebrek aan bewegingsvrijheid.

De geboorte verliep moeilijk: ik was een heel klein kindje met misvormde beentjes en klompvoetjes. Ik zie mezelf helemaal in mekaar gevouwen. Wat er later gebeurt, bevestigt mijn vermoeden. Inderdaad, vijf dagen na de geboorte begint een nieuwe lijdensweg: ze gaan mijn x-benen geleidelijk corrigeren door de stand elke week bij te stellen. Toen ik acht maanden was, ben ik aan beide benen geopereerd.

Heeft het lot mij echt niet wreed bedeed? Kan ik geloven dat het leven mooi is?

Dit kleine meisje wilde nochtans leven, en ze had maar één keuze: alleen op zichzelf rekenen, volkomen onafhankelijk zijn van anderen, want elke keer dat anderen zich met haar bezig hielden, was het om haar pijn te doen.

Hoe kon ik vertrouwen krijgen in de hemelse Vader? Waar was die dan? Ook al zou ik hem uit alle macht heel mijn leven lang gezocht hebben, ik verviel toch altijd in mijn oude gedragspatronen.

Het gebed over de 8 maanden was een doorbraak voor me. Het verliep heel eenvoudig, zonder veel poespas. Ik zat op een stoel en er stonden drie mensen rond me. Ze baden voor me en legden me de handen op. Alles verliep vredig bij de eerste maand en bij de tweede maand. Maar ik voelde hoe een onrust bezit van me begon te nemen, en opeens drukte er zo'n zwaar gewicht op me, dat ik dacht dat ik ging sterven. Ze gaven me toen de ziekenzalving.

Toen brak het moment aan van het gebed over mijn bevalling. Ik was terug rustig, maar het duurde niet lang. Een overweldigende woede maakte zich van me meester. Ik had de onweerstaanbare neiging om alles stuk te slaan: ik wilde niet geboren worden, het zou mij overleveren aan de martelingen. Na een tijdje, terwijl men in tongen had gezongen, ben ik bevrijd van die woede en een oneindige vrede daalde in me neer. Mijn lichaam voelde licht aan. Men las psalm 139, en ik ervaarde de vreugde van een nieuwe geboorte.”